

Színház nincs, színház van



Alig csitult el a nagybecskereki színház-ügy, máris egy másikról olvashatunk a sajtóban, hallhatunk a tévében.

Ez a másik, szerencsére, semmiben sem hasonlít a rossz emlékű nagybecskereki esethez.

Éppen az ellenkezője.

Arról szól, hogy Zentán színház lesz. Vagy már van is, mivel a község megszavazta, vállalja, és – annak ellenére, hogy a színház átépítése még folyamatban – már bemutatójuk is volt. Ionesco *A székek* című háromszereplős tragikus tréfáját vitték színre. Ezzel a kamaradarabbal nyitott a Zentai Magyar Kamaraszínház, mielőtt a színház megkezdte volna valós működését.

Amennyire nehéz napirendre térni a nagybecskereki kudarc fölött, annyira örvendetes a zentaiak bátor vállalkozása.

Őszintén mondom, nem tudom, miért nem sikerült Nagybecskereken magyar profi társulatot alakítani, amely nem veszélyeztetné a jelenleg is működő Madách Amatőrszínházat. Nehéz nem önös érdekekre gondolni, arra, hogy pozíciófélétsről van szó. Mert mibe kóstált volna elfogadni a VMSZ és az önkormányzat támogatata társulatalapítást, amit a színházi szakma testületileg támogatott? Mert netán nem sikerül? Megtörténhet. De Madách akkor is van. Ha pedig sikerül? Végre színháza van Nagybecskereknek és a Bánságnak.

Talán majd máskor, egyszer, reménykedjünk.

Most kesergés helyett, örüljünk. Még ha nem is tudni, életképes lesz-e a zentai vállalkozás. Nyerünk vele, annyi bizonyos!

Nem ismerem a részletes elképzelést, a nevéből ítélve bemérték a lehetőségeket. Kamaraszínházat évi néhány bemutatóval elbír a város és közönsége. Ez az elképzelés sokkal realisabbnak látszik annál, ami néhány éve felröppent, hogy Zentának (is) színháza legyen, olyan nagy, olyan igazi. Ha valaminek van realitása, az egy kevés erőt igénylő, mobil kamaraszínház.

Legyünk iránta türelemmel és megértéssel!

Talán Nagybecskerek is tanul a példából. (GL)